

Dublă distribuție

Între momentul în care am scris prima parte a cronicii la spectacolul *Anna Karenina* și acesta, când închei considerațiile pe marginea lui cu capitoul atât de important al interpretării partiturii coregrafice create de către Ioan Tugearu, interpretii înșiși – corpul de balet și soliștii Operei Naționale Române – au câștigat enorm în domeniu, evoluând mult mai frecvent și la o temperatură artistică mult mai înaltă decât s-ar fi întâmplat în stagiunea obișnuită, de acasă: un lung și dificil tumeu european i-a ținut departe de scena bucureșteană și de publicul ei, la care s-au întors acum îmbogățți printr-o experiență deosebit de benefică.

În vederea respectivului tumeu a fost nevoie ca rolurile principale ale baletului *Anna Karenina* să dispună de o dublă distribuție, iar Ioan Tugearu a avut astfel prilejul să constituie și să pregătească încă o echipă solistică, alături de aceea cu care mai lucrase și la alte spectacole ale sale. Trio-ul (sau... triunghiul) Anna – Vronski – Karenin a fost întruchipat deci nu numai de Simona Șomăcescu, Cristian Crăciun și Tiberiu Almosnino, ci și de Corina Dumitrescu, Alin Gheorghiu și Mihai Babușka; Kitty era când Gabriela Popovici, când Lucia Mezincescu; Levin – Vincențiu Popescu sau Remus Câmpianu; Acanul – Răzvan Mazilu ori Răzvan Marinescu; singură Tverskaia a fost mereu Monica Petrică.

Dacă sub raportul execuției pur tehnice a imensului și foarte solicitantului balet

imaginat de către Ioan Tugearu este aproape imposibil de făcut o distincție valonică între interpretii aceluiași rol (cu toții stăpânind cu brio arta de a trasa cu grație și precizie complicatele volute ale desenului coregrafic), în schimb temperamentul, caracterul, emoțiile proprii fiecăruia au făcut ca eroii respectivi să fie particularizați în chip diferit. Tragica sfârșire a Annei între dragostea pasională și dragostea matematică, între dreptul iubirii libere și datoria de soție, între dorința de a sfida convențiile sociale și neputința de a trăi în afara lor este exprimată de către Simona Șomăcescu prin sublinierea revoltei, în vreme ce Corina Dumitrescu accentuează suferința. Tot așa, Vronski este conceput de către Cristian Crăciun ca dominat de pasiune, forța sa de seducție fiind conștient degajată și direcționată, în timp ce foarte tânărul Alin Gheorghiu îi împrumută o inocență a charismei care îl învâluie într-o aură de mister. Rigiditatea lui Karenin capătă în versiunea lui Mihai Babușka o notă aproape inumană, terifiantă, pe care Tiberiu Almosnino n-o adoptă, lăsând să se întrevadă dincolo de aparenta necruțare o nebanuită doză de sensibilitate a personajului. Candoarea și frivolitatea lui Kitty sunt diferent potențate de către cele două interprete ale rolului, Gabriela Popovici subliniind mai degrabă ambiția tinerei fete, iar Lucia Mezincescu, sinceritatea ei. Vincențiu Popescu propune un Levin elegant și mândru, în vreme ce Remus Câmpianu îl înfățișează drept

un îndrăgostit fără rezerve. Răzvan Marinescu conferă personajului din coșmarul Annei o realitate cutremurătoare, pe când Acanul lui Răzvan Mazilu are ceva halucinant încă dinainte de a cădea sub roțile trenului, prevestind astfel sfârșitul eroinei. În fine, în funcție de aceste subtile diferențe între interpretările rolurilor principale, Monica Petrică își nuanțează și ea personajul, ceea ce face cu atât mai evidentă forța magnetică puțin obișnuită de care această balerină dispune.

Ce va urma, oare, în cariera inegalabilului autor român de mari baleturi care este Ioan Tugearu? Poate un alt balet-roman: *Faust*? Sau poate... un balet-operă: *Trubadurul*? Ioan Tugearu nu s-a hotărât încă.

Simona Șomăcescu și Răzvan Mazilu

Luminița Vartolomei

Sf

flash

Domnișoara

„Doișpe filme“

Scrii aceste rânduri în ziua cu număr fatal de 13 ianuarie 1999. Națiunea e bulversată de apariția unui scandal monstruos. Un senator a dat la iveală un pretins jurnal al unei domnișoare care, zice-se, ar fi amanta președintelui țării. Chiar dacă a fost, ce importă? E vorba însă, mai mult ca sigur, de o calomnie, de o înscenare, de o porcărie. Toate ziarele și revistele au scris însă despre caz. Cum ar fi ca SCENA să-l evite?

În ceea ce mă privește mă interesează un singur lucru: victima, persoana căreia i s-a atribuit rolul de amantă prezidențială, este acnă. Prin forța împrejurărilor ea a trebuit să iasă la rampa televiziunilor, a vorbit în public. Jale! Actrița care, după spusele ei, a rupt gura Parisului refuzând să joace în alte

„doișpe filme“ pentru că nu erau de nivelul ei, a fost de o vulgaritate, de-un agramatism, impresionante. Orice maimuță ar fi în drept să nege jignită, după evoluțiile Ronei, că oamenii se trag din ea.

Deși am văzut-o agresată de indivizi josnici, n-am putut simți nici simpatie, nici compătimire pentru domnișoara „doișpe filme“. Mai bine ar fi fost de-adevărat amanta președintelui și ar fi învățat puțină românească și și-ar fi inhibat vulgaritatea. Nu cumva cea care a respins „doișpe filme“ mai are, în breasla ei, colege asemănătoare la minte, inimă și literatură, absolvente diplomate, pe care nici un scandal politic nu le-a scos încă la lumină?

Horia Gârbea